

Phạm văn Khôi

Kẻ chơi chim

Trích trong tập: Vùng xoáy luân hồi

Hắn được hương hỏa ba gian nhà gạch và một khu đất rộng. Chung quanh nhà hắn, bao bọc một hàng rào cây Dâm bụt dày và xanh tốt. Đến mùa hoa, hàng rào nhà hắn đỏ rực.

Đã ở tuổi bốn mươi, hắn chưa yêu một người đàn bà nào cả. Họ hàng nhà hắn chẳng còn ai. Hắn sống độc thân như một tu sĩ đức hạnh. Hắn không có bạn bè để tán gẫu. Cũng không có một người hàng xóm để “Tối lửa tắt đèn”. Cổng nhà hắn lúc nào cũng đóng im ỉm. Không ai biết hắn sống bằng nghề gì. Hắn có một thân hình hộ pháp, da đen nhẻm, tóc xoăn tít, mắt to, môi trề, chân tay thô kệch. Bộ mặt của hắn gây ấn tượng nhất là đôi mắt. Đó là sự độc đáo mà tạo hóa chỉ dành cho riêng hắn. Bởi, khi hắn ngủ trông hiền và anh hùng. Nhưng khi hắn mở mắt ra thì cùng một lúc xuất hiện ngay sự đối lập của hai tính cách... ngủ anh hùng - thức tiểu nhân. Đôi môi trề gợi cho người ta có cảm giác hắn là một nô lệ trung thành. Cái mũi khoằm như mỏ con Diều hâu lại làm cho người ta liên tưởng đến một kẻ nham hiểm. Nói tóm lại, chân dung của hắn luôn có sự biến đổi, sự mất thăng bằng bản năng, nhưng cũng chưa đến độ thăng hoa trí tuệ.

Thượng Đế cũng phú cho hắn một đam mê. Hắn thú chơi chim ! Có lẽ vì niềm đam mê này mà người ta chưa nổi liệt hắn là kẻ mắc bệnh tâm thần. Hắn có cách chơi riêng của hắn. Hắn thuần hóa những con Họa Mi, khiêu bách thanh, sáo, yểng... không phải để nghe chúng hót ! Hắn muốn chơi tính cách của chúng. Hai mươi năm nay hắn vẫn tìm và chơi chim theo kiểu của hắn. Thỉnh thoảng, hắn lại xách một con chim về. Cứ thế, niềm đam mê ngoan cố vô tình biến hắn thành kẻ nhẩn nại. Đã hai mươi năm, hắn vẫn chưa chọn được một con chim ưng ý.

Một buổi sáng, hắn nghe thấy tiếng hót lạnh lạnh của con khiêu bạc má thứ 1003 (hắn ghi chép rất cụ thể trong một cuốn sổ tay mà bìa của nó đã rách bươm). Con khiêu này hắn mới “thuộc” được ba ngày. Nó đã thực sự khoe tài bách thanh của loài hoang dã. Nó hót như tiếng kêu của mèo... như tiếng hí của ngựa... như tiếng hú của vượn, véo von man dại. Vườn nhà hắn mang đầy âm sắc của rừng nguyên thủy. Hắn không quan tâm đến điều đó. Hắn hy vọng điều khác.

Bao giờ cũng thế. Đây là giây phút hắn cảm thấy súc động nhất. Hắn hút một điếu thuốc Lào, rồi trong sự say mê cùng cực, hắn lao đảo đến bên lồng chim. Hắn từ từ lật tấm vải che lồng ra... trong thâm tâm mong mỗi một điều mà hai mươi năm nay hắn vẫn thường mong mỏi. Cái lồng chim là công trình đan vót của người thợ khéo tay. Đẹp đến nỗi làm cho hắn cảm thấy như đang đứng trước một lâu đài tráng lệ. Con khiêu như một hoàng tử. Vừa bị lật tấm vải ra, con khiêu bay loạn xạ. Nó thúc đầu vào những khe hở của chiếc lồng. Trong lồng hắn đang dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Hắn lùi lại, đứng cách

lồng khoảng hai mét. Con khiếu đã bớt sợ,nó vẫn dùng chân bám vào thành lồng,hai cánh xòe ra,đôi mắt tỏ vẻ hoảng loạn như một tù nhân đang tìm đường vượt ngục. Hấn vẫn im lặng chờ đợi như thể ngón ngấu nỗi sợ của con vật bé nhỏ,như thể hấn thèm muốn điều đó. Con khiếu có vẻ đã quen với ngoại cảnh mà cách đây ít hôm còn là điều xa lạ. Hấn cảm thấy đã đến lúc vào cuộc chơi. Có lẽ,sắp tới sẽ là những khoảnh khắc hưng phấn nhất...đã hai mươi năm nay chưa hề nhàm chán !? Đáy lồng hấn đã bịt gỗ. Hấn bò về phía lồng chim...động tác này hấn làm thuần thục như thể hấn đi bằng bốn chân từ thửa lọt lồng...hấn run run đưa tay đẩy cửa lồng chim lên. Nhẹ nhàng và khéo léo đến nỗi con khiếu bé nhỏ vẫn yên tâm đứng nghiêng ngó.

Mở xong cửa lồng chim,hấn bò ra và nấp sau một cây mít để quan sát. Con khiếu đã phát hiện ra một khoảng trống...có thể nó không ngờ được điều đó hơn là sự ngu ngốc vốn có của loài vật. Phía sau cây mít,hấn vẫn hồi hộp và say mê theo dõi. Con khiếu bước những bước rụt dè về phía cửa...hấn nghệt thở. Con khiếu đi đến cửa lồng thì dừng lại...nó thò cổ ra ngoài như để suy đoán một điều gì đó...đôi cánh chột động đập...nó bay !? Nó xóc lại đôi cánh cho thêm phần duyên dáng...một lần nữa,nó thò cổ ra ngoài và động đập đôi cánh...chỉ một cái vỗ cánh là xong ! Không hiểu sao,nó ngoái cổ lại nhìn vào cái bát đựng đầy gạo trộn lòng đỏ trứng gà,tia nắng mặt trời buổi sáng chiếu vào đáy óng ánh như những hạt vàng. Một giây lưỡng lự,con khiếu bỗng lật đật quay trở vào đứng giữa lồng rồi điềm nhiên rửa lông,ngoáy đuôi,tự tin như chủ nhân thực sự.

Khi biết chắc rằng con khiếu đã bị “thuộc” giống tất cả những con chim hấn từng chơi. Hấn hiểu rằng,chúng đã chấp nhận cuộc sống tù

túng vương giả. Hấn bỗng trợn tròn đôi mắt và cắn phẫn thốt lên :

- Đồ hèn mạt !

Dứt lời,hấn lao về phía lồng chim rồi thò bàn tay gân guốc vào bóp chết con khiếu. Hấn im lặng cũng như hai mươi năm nay vẫn thường im lặng ngồi vật lông con chim rồi đem quăng vào chảo mỡ. Hấn lẩm bẩm : “ Đồ hèn mạt !”.

Hấn để con chim rán lên bàn ăn như hai mươi năm nay vẫn thường để. Hấn vào trong buồng lấy rượu,vẽ mặt hấn buồn rười rượi.

Khi quay ra...thì,con chim rán thơm phức đã không cánh mà bay ! Hấn không tin vào mắt mình nữa. Hấn chột rùng mình khi nghĩ đến sức mạnh ma quỷ của tự do. Cổng nhà hấn vẫn đóng. Không gian vẫn im lặng. Không lẽ hấn đã giết nhầm một cánh chim quật cường ?! Ghê thật! Bóp chết rồi...vật lông rồi...rán rồi...sắp nhấm rượu rồi mà nó vẫn bay !? Hấn cảm thấy ân hận cho hành động tội ác của mình. Phải rồi,hấn đã giết nhầm một sinh vật có ý thức tự do không thể cản nổi. Hấn bỗng ước ao giá như hấn có được đôi cánh ?! Từ trong sự ân hận,cùng với lòng kính phục con chim bé nhỏ,hấn bỗng tìm ra một cách để bay với một hoài niệm cao đẹp...

Hấn xé chiếc chăn dạ thành nhiều mảnh rồi quấn khắp người. Hấn quấn nhiều vòng vào hai cánh tay (Hấn nghĩ rằng đó là hai cánh của loài người) Hấn tẩm dầu hỏa vào ướn sững. Hấn với tay lấy bao diêm...hấn muốn chuộc lại lỗi lầm với một sinh vật bé nhỏ vĩ đại. Hấn đang hành động như một kẻ mộng du. Phải chăng không còn cách nào khác ? Hấn đang phân vân trong đầu thì bỗng nghe thấy tiếng “ khục... khục !” phát ra từ trong gầm giường. Hấn giật mình cúi xuống nhìn và phát hiện ra một con mèo đang nhai ngấu nghiến con chim

rán. Thì ra thế ! Bao nhiêu suy nghĩ tốt đẹp vừa hiện lên trong đầu hấn giờ đây bỗng trở thành đen tối. Hấn đã hành động theo bản năng mà hai mươi năm nay hấn vẫn thường làm. Hấn nghĩ...con chim hèn mặt ấy đáng chết ! Tuy vậy,trong hấn bỗng trào dâng một nỗi thất vọng chưa từng có. Hấn bật khóc nức nở...ba mươi năm nay mới có lần khóc lại. Không biết hấn tức tưởi vì sự sụp đổ một hình tượng tự do thần thánh,hay vì hấn muốn bay ?...

Hấn nhìn lên bầu trời bao la xanh như muốn tìm sự đồng cảm của nhân loại. Hấn bỗng phát hiện ra một bóng chim nhỏ như đầu tăm. Ôi ! Một cánh chim tuyệt vời ! Về mặt hấn tự nhiên trở nên rạng rỡ như một con chiên ằm mơ thấy đức mẹ...

Hấn quẹt diêm như người đời mời một điếu thuốc...

Hà Nội.

Đánh máy: Hnvatoi

Nguồn: hnvatoi

Nhà xuất bản Thanh Niên phát hành 1999

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 3 năm 2007